

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, hozzátartozó által képviselt felperesnek Dr. Mód Kristóf Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mód Kristóf ügyvéd) által képviselt **Budapest XII. Kerület Hegyvidéki Önkormányzat Polgármesteri Hivatala** (1126 Budapest, Böszörményi út 23-25.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. április 28. napján kelt 4. P. 22.463/2010/10. számú ítélete ellen az alperes 2011. május 20. napján 12. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2010. április 21. napján előterjesztett keresetlevelében az alperest 29.833.525 Ft, ennek 1999. május 18. napjától 2001. december 31. napjáig évi 20 %-os, 2002. január 1. napjától a kifizetésig járó a mindenkori költségvetési törvény szerinti, illetve a vonatkozó hatályos jogszabályok szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni kártérítés címén. Előadta, hogy a tulajdonát képező Budapest, XII., természetbenszám alatt található ingatlannak az Kft. részére történt eladása, illetve a Budapest, XII., természetbenszám alatt található ingatlan megvétele során az alperes mint gyámhatóság nem az akkor még kiskorú felperes érdekeinek szem előtt tartásával járt el, hanem gyakorlatilag a felperes érdekei ellen fejtett ki tevékenységet. Emiatt mindkét szerződés jóerkölcsbe ütközött, amit a Fővárosi Ítéltábla 2005. március 1. napján meghozott 9. Pf. 21.272/2004/8. számú ítéletében e vonatkozásban jogerősen megállapított. Az alperes a szerződések záradékolásakor nem hozott

alakszerű határozatot, így nem is határozta meg, hogy a szerződések teljesítése mikor és miként történik meg maradéktalanul. Az eredetileg tulajdonát képező ingatlanra a bontási engedélyt az alperes olyan időben adta ki, amikor annak még a felperes volt a tulajdonosa, ennek ellenére e hatósági eljárásban nem vett részt. Az épület lebontása volt utóbb az az ok, ami miatt a szerződés semmissége ellenére a szerződéskötés előtti állapotot nem lehetett helyreállítani. A felperes tulajdonát képező ingatlan eladására vonatkozó szerződést jóváhagyó alperesi határozat a záradékolás feltételével írta elő a felperes javára megvett ingatlan maradéktalan felújítását, ami nem történt meg. Utalt a Fővárosi Bíróság előtt 6. P. 23.784/2000. számon megindított ügyben meghozott érdemi döntésekre, és előadta, hogy az ott marasztalt ... Kft. a marasztalási összeget nem fizette meg, az ellene kezdeményezett végrehajtás eredménytelen volt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, azt mind a jogalapot, mind az összegszerűséget illetően alaptalannak tartotta. Vitatta, hogy akár szerződésen alapuló, akár szerződésen kívüli károkozás történt volt. Állította, hogy a felperes kára kizárólag szerződésszegés miatt keletkezett, ezért az alperes a Ptk. 349. § (1) bekezdésére alapozva nem marasztalható. A kártérítési felelősség elemei közül a jogellenes magatartás és az okozati összefüggés hiányzik. A felperes által megjelölt jogsértések (kézbesítési szabályok megsértése, feltételek hiányában történt záradékolás stb.) nincs okozati összefüggésben a megjelölt kárral, vagyis a két ingatlan értéke közötti különbséggel. Az ingatlanok értékmeghatározásakor az alperes a reá irányadó jogszabály szerint járt el, beszerezte a három hónapnál nem régebbi adó- és értékbizonyítványt, és értékbecslés is rendelkezésére állt. A gyámhivatal munkatársainak nincs szakképzettsége értékbecslésre. A felperes számára megvett lakás elkészültét is szakértői vélemény igazolta, melynek valóságában nem volt oka kételkedni. Amint észlelte a hibás teljesítést, közreműködött a hiányosságok pótlásában. Az alperes jogszerűen járt el. Arra az esetre, ha a bíróság a kártérítési felelősségét megállapítaná, beszámítási kifogást terjesztett elő. A felperes a jogerős ítélet alapján 2005. március 21. napján az alperes számlájáról 57.229.591 Ft-ot leemelt, és a felülvizsgálati eljárás után 2005. augusztus 8. napján csak 51.548.591 Ft-ot utalt vissza. Beszámítani kérte egyrészt 57.229.591 Ft-nak 2005. május 28. és augusztus 8. napja közötti időre számított késedelmi kamatát, 923.531 Ft-ot, másrészt a vissza nem fizetett 5.981.000 Ft-ot és ennek 2005. március 22. napjától számított késedelmi kamatát, mely utóbbit 2010. november 4. napjáig 2.467.977 Ft-ban számszerűsített, végül a felülvizsgálati eljárásban megítélt 300.000 Ft perköltséget és ennek 2005. június 24. napjától számított késedelmi kamatát, melyet 121.424 Ft-ban határozott meg. Beszámítási igényét a Ptk. 293. §-ára, 296. § (1) és 361. § (1) bekezdéseire alapozta.

A Fővárosi Bíróság 2011. április 28. napján meghozott 4. P. 22.463/2010/10. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 29.833.525 Ft-ot, ennek 2000. szeptember 13. napjától 2000. december 31. napjáig évi 20 %-os, 2001. január 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %-os, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező

mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a feljegyzett 900.000 Ft kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherre (Pp. 164. § (1) bekezdés) és a bizonyítás eredményének mérlegelésére (Pp. 206. § (1) bekezdése) vonatkozó rendelkezések alapulvételével vizsgálta a kártérítési felelősség általános (Ptk. 339. § (1) bekezdése) és az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség speciális (Ptk. 349. § (1) bekezdése) feltételeinek fennálltát. Rögzítette, hogy az alperes a vagyonkezelésre vonatkozó hatósági eljárása során számos alkalommal megsértette a reá vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket. Elsődlegesként arra utalt, hogy az alperes határozatait a szerződéskötéskor gyermekkorú felperes törvényes képviselőjével szabályszerűen nem közölte, így megakadályozta a rendes jogorvoslati jog gyakorlásában. Az alperes gyámhivatala a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet (Gyer.) 24. § (1) bekezdése szerint korlátozhatja, illetve megvonhatja a szülő vagyonkezelői jogát. Az alperes ezt megtette a felperes tulajdonában lévő ingatlan hasznosításával kapcsolatos elszámolási és egyéb problémák miatt, minthogy a felperes édesanyját nem tartotta alkalmasnak a vagyoni ügyekben való eljárásra, a gyermek érdekeinek képviselésére. Ehhez képest súlytalannak minősítette azt az alperesi védekezést, hogy a felperes tulajdonát képező ingatlan eladása és az új lakás megvásárlása a felperes édesanyja kezdeményezésére történt, ha ezek az ügyletek egyébként a felperes érdekeinek objektíve nem feleltek meg. A Gyer. 140. § (1) bekezdése értelmében az alperes jogszabályban biztosított joga és kötelezettsége volt, hogy a kirendelt eseti gondnokot a felperes mint gyermek érdekében megteendő intézkedésekre utasítsa, és ezt a jogát gyakorolta, amikor 1998. március 11-i határozatában a felperes tulajdonát képező ingatlan eladását kezdeményezte, és később a szerződés tartalmára vonatkozó utasításokat adott. A Gyer. 151. § (1) és (2) bekezdése alapján az alperes kötelezettsége lett volna az is, hogy gondoskodjon az ingatlan hasznosításáról, vagy ha ez akadályba ütközik, illetve a bevételek nem fedezik a fenntartás költségeit, vagy ha az állagmegóvás indokolt, a jogszabály által a kiskorú számára biztosított egyéb jogokat gyakorolja. A Gyer. 152. § (2) bekezdése értelmében még a más által kezdeményezett eladás kapcsán is az erre vonatkozó jognyilatkozat jóváhagyása előtt az alperesnek az eset összes körülményeit mérlegelve kellett volna döntenie arról, hogy az értékesítés a felperes érdekeinek megfelel-e. A felperes tulajdonát képező ingatlan eladására az eseti gondnokot feljogosító alperesi határozatból, de az 1998. március 11-i keltezésű szerződés március 27-i jóváhagyásából sem állapítható meg, hogy az ingatlan értékesítését az akkor még gyermek felperes érdeke miatt kívánta meg. A jóváhagyott szerződés tartalma a vevővel szemben jogerős ítéletben kifejtettekre is tekintettel teljes körűen ellentétes volt a felperes érdekeivel. Az új ingatlan megvásárlását az 1999. március 11-i jegyzőkönyvből megállapíthatóan az alperesi gyámhivatal vezetője kifejezetten kezdeményezte, holott a lakás megvásárlásáról az alperes által is jóváhagyott 1998. március 11-i szerződés szerint a felperes - törvényes képviselője útján - szabadon dönthetett, de az ingatlan megvásárlása figyelemmel annak jogi és műszaki állapotára, a felperes érdekeivel ellentétes volt.

Nincs adat arra, hogy az adásvételi szerződések megkötése, illetve jóváhagyása előtt az alperes bármelyik ingatlant megtekintette volna, annak tényleges műszaki állapotáról megfelelően tájékozódott volna. Enélkül pedig a felperes lakhatásáról, az ezzel kapcsolatos érdekeiről nem lehetett meggyőződni. A megvett lakás felújításának tényét az alperes az 1999. május 17-én hozzá beérkezett szakvélemény alapján elfogadta, és ezzel megint a felperes érdekeit negligáló magatartást tanúsított. Mindazonáltal helyszíni szemle megtartása nélkül, csupán a rendelkezésére álló okiratok egybevetéséből is megállapíthatta volna, hogy a teljes körű felújításra nem került sor, jöllehet ez az 1998. márciusi szerződés záradékolásának alperes által szabott feltétele volt. A vevő 1999. május 6-án a felperes tulajdonában volt ingatlant továbbértékesítette, és az alperes építési hatósága az építmény lebontását engedélyezte, ami még 1999. áprilisában jogerőre emelkedett. A bontási engedélyt a Gyer. 1999. január 1-től hatályos 25. § (1) bekezdés i) pontja szerint a gyámhatóságnak jóvá kellett volna hagynia, ez azonban nem történt meg. A felépítmény lebontása 1999. május 18-án úgy kezdődött meg, hogy az ingatlanon a vételár maradéktalan kiegyenlítése hiányában a tulajdonjog fenntartására tekintettel a felperessel szerződött vevő jogszerűen tulajdonjogot még nem szerezhette. Ettől kezdődött azonban, hogy megszűnt az eredeti állapot helyreállításának lehetősége, és a felperes lakhatása már csak az újonnan megvett ingatlanban volt megoldható.

Az alperes gyámhatóságának jogellenes és a felperes érdekeit jelentősen sértő magatartása, jogszabályba ütköző számos intézkedése, illetve részben ezek elmaradása odavezetett, hogy a felperes vagyonában a teljesedésbe ment, visszafordíthatatlan jogügyletek révén jelentős értékcsökkenés következett be. Az alperes jogellenes cselekményeivel okozati összefüggésben keletkezett a vevővel létrejött szerződés elszámolása folytán, de a kötelmi kötelezettől meg nem térült kár megfizetésére az alperes köteles. Az alperes késedelembe esésének napját az elsőfokú bíróság a vevővel szembeni végrehajtási eljárás megszüntetésének napjában, azaz 2008. november 6. napjában határozta meg, figyelemmel a Ptk. 360. § (1) és 301. § (1) bekezdéseire.

Minthogy a keresetet alaposnak minősítette, az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta a beszámítási kifogást. Ismertette a Ptk. 296. § (1), (2) bekezdését, 293. §-át, 290. § (1) és (2) bekezdéseit. Kifejtette, hogy nem volt vitás, miszerint a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítélete alapján a felperes által inkasszó útján beszedett követelés a felülvizsgálati ítélet alapján tartozatlanná vált, és azzal a felperes a Ptk. 361. §-a és az azt követő rendelkezések alapján elszámolni köteles. A felülvizsgálati ítélet alapján az alperesnek megítélt 300.000 Ft együttes perköltség is esedékessé vált. Az elsőfokú bíróság a betudni kért összeget a következők szerint határozta meg. A felperes teljesítéséből először a járulékokat egyenlíthette ki: az 57.229.591 Ft után 2005. március 21. és június 30. napja közötti 101 napra 9,5 %-os kamat számítása mellett 1.504.432,67 Ft, 2005. július 1. és augusztus 8. napja közötti 38 napra 7 %-os kamat számítása mellett 417.070,44 Ft, mindösszesen 1.921.503,12 Ft kamatkövetelés keletkezett. A felülvizsgálati ítéletben meghatározott perköltségre vonatkozó teljesítési határidőt a Pp. 228. § (1) bekezdés második mondata folytán

az ítélet felperesnek való kézbesítését követő naptól kell számítani. Így az alperes 2005. júniusában meghatározott késedelembe esési időpontja nem felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek. A felülvizsgálati ítélet kézbesítését igazoló vétívek az iratokban nem voltak fellelhetők, így a teljesítési határidő lejártá nem volt meghatározható. Az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a felülvizsgálatot követően az iratok 2005. július 14-én érkeztek be hozzá, az ítélet valószínűsíthetően július 19-én a feleknek ki lett adva, így a felperes teljesítési határideje 2005. augusztus 3-át megelőzően nem járhatott le, és mert a küldemények postai kézbesítésének idejét is számításba kell venni, a perköltség megfizetésére nyitva álló határidő leghamarabb 2005. augusztus 8-án járt el. Mivel ilyen módon a perköltség tekintetében a felperes késedelembe nem esett, a 300.000 Ft utáni késedelmi kamatigényt alaptalannak találta. Az alperes tehát az 51.548.591 Ft-ból először az 1.921.503 Ft késedelmi kamatot, majd a 300.000 Ft perköltséget jogszerűen egyenlítette ki, és jogosult volt a fennmaradó összeget a felperes tőketartozására elszámolni. A felperesnek így 2005. augusztus 8. napját követően 7.902.503 Ft tőketartozása maradt.

2005. augusztus 8. napján az alperesnek 29.833.525 Ft tőke és ennek 1999. május 18. napjától járó késedelmi kamatai erejéig állt fenn tartozása, és az elsőfokú bíróság arra a számításra jutott, hogy az alperes követelése csak a kamat egy részének kiegyenlítésére volt alkalmas, mégpedig az 1999. május 18. és 2000. szeptember 12. napja közötti 483 napra 20 %-os kamatmérték számítása mellett. Az alperes követelésének betudásával a felperes követelésének 2000. szeptember 12. napjáig esedékessé vált kamatait egyenlítette ki, az ezt meghaladó kár továbbra is fennáll.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott azzal, hogy a felperes személyes költségmentessége és az alperes illetékmentessége folytán a le nem rótt illetékre a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a az irányadó.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte, másodlagosan azonban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem vette figyelembe az 1997. november 11-i környezettanulmányt, az abban foglaltakat, miszerint a felperes édesanyja nyilatkozott akként, hogy az ingatlant el kívánja adni, hogy egy korszerűbb házba költözzenek. A perbeli időszakban még hatályos államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (Áe.) 18. § (5) bekezdése alapján az alperes szabályszerűen kézbesítette az iratokat az eseti gondnok részére, és az abból eredő kárért, miszerint az eseti gondnok azok tartalmát nem közölte a szülővel, az alperes nem tehető felelőssé. Az alperes az esetben, ha szabályszerűen kézbesítette az iratokat, hiányzik a kártérítési felelősség Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt speciális feltétele. Az Áe. 45. § (1), 47. § (1) és 62. § (2) bekezdéseit azzal idézte, hogy mind a felperes nagykorúságának elérésével, mind a szülő a határozatok tartalmáról értesült, azok részükre közöltnek tekinthetők, így rendes jogorvoslattal élhettek volna. A vagyonkezelői jog

megvonásáig tett szülői nyilatkozatokat az alperes köteles volt figyelembe venni, ugyanakkor a vagyonkezelői jog korlátozása nem is jelenti azt, hogy a szülő ne tehetne nyilatkozatot a lakhatási körülmények tárgyában. Peradat, hogy az eladott ingatlan hasznosítása nem volt elegendő sem a fenntartásra, sem az állagmegóvásra, a felperes támogatására csak a rendkívüli gyermekvédelmi támogatás igénybevétele jöhetett volna szóba, de arra a felperes nem lett volna jogosult. Az alperes az eset összes körülményeit mérlegelte, így a felperes tulajdonát képező ingatlan állapotát, a hasznosításból befolyó jövedelem alacsony mértékét, a szülő kérését, az egyéb adósságokat, és döntött arról, hogy az értékesítés felel meg a felperes érdekeinek. Az elsőfokú ítélet kimondta, hogy a jóváhagyott szerződés tartalma teljes körűen ellentétes volt a felperes érdekeivel. A felperes számára megvett ingatlannal összefüggő eljárásban az 1999. március 11-én felvett jegyzőkönyvből megállapítható, hogy nem a gyámhivatal vezetője kezdeményezte a vételt, így az ezzel kapcsolatos megállapítás iratellenes. A gyámhivatal vezetője csak megkérdezte, hogy ez a lakás megfelelő-e, és a szülő akként válaszolt, hogy felújítást követően az lesz. Tehát a törvényes képviselő választotta ki az ingatlant, az ezzel ellentétes ítéleti megállapítás szintén iratellenes. Az 1997. november 11-i környezettanulmány azt igazolja, hogy az alperes a felperes tulajdonát képező ingatlant az eladás előtt megtekintette. Így az ezzel kapcsolatos megállapítás is iratellenes. A felperes előadása szerint kára abból származott, hogy a tulajdonát képező ingatlan forgalmi értéke magasabb volt, mint ami a szerződésben vételárként szerepelt, míg a részére megvett ingatlan értéke a vételárnál alacsonyabb volt. Alperesi álláspont szerint ez a kár nincs okozati összefüggésben a neki tulajdonított jogellenes magatartással. Ugyanakkor hivatkozott arra is, hogy a jogszabály által előírt követelményeknek eleget tett, jogellenes magatartás nem terheli. Nem volt ráhatása a vételárra, a jogszabály által előírt okiratokkal alátámasztott vételárat hagyta jóvá a későbbiekben. Az alperes a hatályon kívül helyezésre vonatkozó kérelmét azzal indokolta, hogy az összecszerűséget vitatva indítványozta ingatlanforgalmi szakértő kirendelését, melyet az elsőfokú bíróság anélkül mellőzött, hogy ítéletében ennek okát adta volna. A perben rendelkezésre álló adatok nem adnak kellő támpontot ahhoz, hogy az ingatlan árak 1998. őszén miért emelkedtek meg hirtelen előre nem látható módon, de vitatta a felperes tulajdonát képező ingatlan eladásakor az ingatlan valós forgalmi értékének meghatározását is.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A keresetet részben (a kamatfizetés kezdő időpontjának meghatározása tekintetében) elutasító ítéleti rendelkezés ellen a felperes nem fellebbezett, ez a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet marasztaló rendelkezését bírálta felül.

Az alperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az alperes fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányult mégpedig a Pp. 252. § (3) bekezdésére utalva, mely

rendelkezés kimondja, hogy ha a bizonyítási eljárásnak nagy terjedelmű vagy teljes megisméltése, illetőleg kiegészítése szükséges, anélkül azonban, hogy az (1) és (2) bekezdésben foglalt feltételek fennállanak, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - mindenkor a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között - hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja. Az alperes a szerződéskötés időszakában érvényesülő ingatlanárak tekintetében kért szakértői bizonyítást, amit az elsőfokú bíróság mellőzött, bár ennek indokát az ítéletben kétségtelenül nem fejtette ki. Az elsőfokú bíróság azonban helyesen mellőzte a bizonyítást, hiszen az előzményi perben a szakértői bizonyítás megtörtént, annak alapján végezte el a szerződő felek, a felperes és az ... Kft. közötti elszámolást a jogerős ítélet.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. Az alperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte az 1997. november 11. napján lefolytatott környezettanulmányban foglaltakat. Eltekintve attól, hogy a környezettanulmány alperes által idézett mondata nyelvhelyességi hibák miatt nehezen értelmezhető, egy körülmény leszűrhető belőle: a felperes édesanyjában megfogalmazódott a szándék az ingatlan eladására, és máshol megfelelő minőségű ház vásárlására. Ez a tényállás megállapításánál releváns bizonyítéknak nem tekinthető, hiszen éppen az alperes volt az, aki a felperes vagyoni ügyeinek intézését elvonta a törvényes képviselőtől, mert arra alkalmatlannak találta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, figyelemmel arra, hogy az a lényegét illetően mindenben megegyezett a korábban a 9. Pf. 21.272/2004/8. számú ítéletében részletesen kifejtett jogi állásponttal. E helyen a másodfokú bíróság a kártérítési felelősség elemeit illetően annyit kíván hangsúlyozni, hogy az alperes hagyta jóvá azokat az adásvételi szerződéseket, amelyekről jogerős ítélet mondta ki: a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerinti semmisségi ok áll fenn, a jóerkölcsbe ütköznek, és az alperes jóváhagyása, azaz tevőleges magatartása nélkül e szerződések nem jöhettek volna létre (Ptk. 215. § (1) és (2) bekezdés). Az alperes abban is tevőlegesen közrehatott, hogy a szerződéskötés előtti állapot nem volt helyreállítható, minthogy a felperes tulajdonát képező ingatlanra a bontási engedélyt - a felperesnek (törvényes képviselőjének), mint érdekeltnek való kézbesítés mellőzésével - kiadta, és a bontás a vevő érdekkörében megtörtént. A vételár teljes kifizetéséig a vevő a tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba nem jegyeztethette volna be. A vételár részét képezte a felperes számára újonnan megvett ingatlan teljes felújítása. A bontási engedély már 1999. április 2. napján jogerőre emelkedett, amikor nemhogy a teljes felújítás nem történt meg, de az ... Kft. még meg sem vette a felperesnek tovább értékesítendőutcai ingatlan-tulajdoni hányadot, ez ugyanis 1999. április 14-én történt meg. Mindezek az alperes részéről egyben jogellenes magatartásnak is minősülnek, hiszen jogszabályban rögzített feladata nem az lett volna, hogy a szülő vagyongazdálkodási jogának megvonása mellett közreműködjön abban, hogy az akkor még kiskorú felperes még rosszabb anyagi körülmények közé kerüljön. Az érvénytelen szerződés alapján az abban részes felek a Ptk. 237. § (2)

bekezdésében írtak szerint kötelesek elszámolni. Ez az elszámolás megtörtént a 9. Pf. 21.272/2004/8. számú ítéletben. A vevővel szemben a felperes a követelését végrehajtás útján nem tudta eredményesen érvényesíteni, minthogy felszámolási eljárás indult ellene. Az érvénytelen szerződések folytán a felperes vagyonában értékcsökkenés következett be (Ptk. 355. § (4) bekezdés), és ennek megtérítésére kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest a Ptk. 339. § (1) és 349. § (1) bekezdéseire utalással. A fellebbezésben írtakra tekintettel a másodfokú bíróság rögzíti, a kártérítési felelősség okozati összefüggés eleme is fennáll, hiszen az alperes jogsértő hatósági tevékenysége nélkül a szerződések az azokban meghatározott ingatlanokra az adott időben és feltételek mellett nem jöhettek volna létre.

A fellebbezés a beszámítási kifogás elszámolásának módját, ezáltal az összegszerűséget nem vitatta, e kérdéssel a másodfokú bíróság nem foglalkozott.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a pernyertes felperes oldalán megtérítésre jogosító perköltség nem volt. A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli (illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés b) pont, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. §).

Budapest, 2011. október 20.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hőbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: